

III.

Що стори дѣдо Студенчо.

За нѣколко часа дѣдо Студенчо направи сума пакости. Най-първо той нападна на дрѣвчетата, обрули имъ шумицата, а тѣ горкитѣ оголяха, като дрипави диганки. Цвѣтята жално клюмнаха главички и се вкочениха.

А птичкитѣ? — Кое въ сламитѣ, кое въ покривитѣ на кѣшитѣ, кое дѣ намѣрило, тѣ се изпокриха, миличкитѣ! Уплашиха се отъ дѣда Студенча, който не се шегува, а земѣ душицитѣ на много горски пиленца: умори ги проклетникътъ!

Като не можѣ да стори нищо на скрититѣ птици, дѣдо Студенчо хукна да мори другитѣ животни. Ала дѣ ще ги найде? — Едни сега почиватъ въ топлиѣ зимници и обори, а други — горскитѣ звѣрове — се облекли въ своитѣ дебелѣ кожухчета, сгупили се едно до друго изъ пещеритѣ и трѣнацитѣ . . . Иди че ги търси ти, ядосаний дѣдо Студенчо, ако нѣмашъ работа!

И орачитѣ не ги е грижа. Бѣлата брада на дѣда Студенча е покрила нивитѣ. Сѣменцата на растенията сѣ на топло подъ нея. Ако дѣдо Студенчо поиска да измори сѣменцата, най-първо трѣбва да оскуби и разпилѣе своята бѣла брада, а той сега туй нѣма да го направи.